

Дава животъ — — Скръбта и радостта.

Ще прочета частъ отъ 10 глава на Евангелието отъ Йоана.

Азъ ще се спра само върху думата „животъ“. Животътъ, това е най-великото благо, което човѣкъ познава. И всички други блага се познаватъ само чрѣзъ живота. Когато ние говоримъ за живота, подразбираме онова същественото, реалното, което не се губи. Думитѣ съществено, реално сж синоними. Реалното е отвънъ, същественото — отвътрѣ. Но както външното се промѣня, така и вътрѣшното се промѣня. Животътъ има двѣ фази, и той се мѣни външно и вътрѣшно. Слѣдователно, външнитѣ промѣни на живота съотвѣтствуватъ на вътрѣшнитѣ. А вътрѣшното измѣнение на живота всекога носи велико разширение въ съзнателния животъ. Нѣкой пътъ ние казваме, че еди-кой си човѣкъ се е измѣнилъ. Какъ, външно или вътрѣшно? Има измѣнения въ свѣта, които ставатъ механически, безъ да взима участие съзнанието въ тѣхъ. Единъ камѣкъ може да измѣни мѣстото си несъзнателно. Една дъждовна капка може да капне тукъ или тамъ несъзнателно, но една човѣшка мисль, изпратена нѣкъдѣ да помага, винаги идва съзнателно. Едно човѣшко чувство, изпратено нѣкъдѣ